

1Pét 1, 22-25 Lelketeket az igazság iránt való engedelmességben képmutatás nélkül való atyafiúi szeretetre tisztítván meg a Lélek által, egymást tiszta szívből buzgón szeressétek. Mint akik újonnan születettek nem romlandó magból, de romolhatatlanból, Istennek ígéje által, amely él és megmarad örökké. Mert minden test olyan, mint a fű, és az embernek minden dicsősége olyan, mint a fű virága. Megszárad a fű, és virága elhull: De az Úr beszéde megmarad örökké. Ez pedig az a beszéd, amely nektek hirdettetett.

ÁDVENTI ASZTAL

1) Mit várok?

2) Kit várok?

3) Hogyan várom?

Bár tudjuk, hogy a „mit várok”-ra csak akkor tudunk helyesen válaszolni, ha azt megelőzi a kit várok. Most mégis ezzel kezdem. Ezzel, mert a hétköznapi várakozások többsége tárgyi dolgokhoz kötődik. Várom a nyugdíjamat, a fizetésemet. Várom a webáruházban megrendelt küldeményt. Várom, hogy elálljon az eső és kirándulhassak. Várom a diagnózist, várom a leleteket, a szövettani teszt eredményét.

Élőlények vagyunk erősen a materiális világhoz láncolva és meg kell vallanom, hogy a Kit várok-at megelőzi a mit várok.

És ez így van, magunkat komoly keresztyénnek és hívőnek tartó testvérek között is.

Nemcsak a hitetlenekre jellemző, hogy ha baj van, ha nincs emberi segítség, akkor előkerül a Jaj, Istenem! Kielezve így fogalmazok. Én nem is Krisztust várok, hanem arra, hogy elmúljon a fájdalom, megoldódjanak anyagi nehézségeim. Elmúljon a betegségem és sikeres legyen a munkám.

Nem akarok túlzottan leleplező lenni, de az imaközösségek témái is zömmel tárgyi, dologi támákra szorítkoznak. – Nem baj! Ilyenek vagyunk!

4) 2. Kit várok?

Boldog vagyok, ha eljutok a „Kit várok - tudatig. Boldog vagyok, mert rájöttem, nem a dolgok, a helyzetek megoldását kell várnom, hanem egy SZEMÉLYT, egy nagybetűs ŐT!

Őt, a megoldót, a meggyógyítót, a megszabadítót, a megáldót, Jézus Krisztust.

A tanítási részben szó volt az ezeréves birodalomról, Krisztus második visszajöveteléről.

Várom-e visszajövetelét?

Vajon invitáljuk-e Krisztust?

Csak új kormányra, új filmekre, új gépekre és autókra vár a sok sok ember, de ki várja Jézust Krisztust?

Ki imádkozik naponta háromszor: Jöjj vissza Úr Jézus? Hozd el a büntelen békés korszakot!

Talán még sok helyen imádkoznak étkezés előtt a keresztyén családok. Ebben az imában, ami a legnépszerűbb, nagyon mély üzenet, hogy nem a kenyeret, az ételt, az étvágyat kérjük, hanem Jézus Krisztust várjuk az asztalunkhoz. Jövel, Jézus, légy vendégünk.

Tehát nem MIT, hanem KIT várunk benne!

Nem sziporkázni akarok, de ezt az elcsépelet és az a gyanúm lassan elhagyott asztali áldásnak nevezett imádságot bátran tarthatjuk ÁDVENTI IMÁNAK!

Jézust invitálja, Jézust várja az asztalhoz.

Nagyon eredeti ima ez és talán sohasem gondolkodtunk el azon, mit is kérünk.

Kit is várunk ebben a fohászban?

Amíg megszokásból elhadarjuk, legfeljebb az a gondolat motoszkál a fejünkben a „kertek alatt”, hogy Neki, Jézusnak adunk hálát a kenyérért, a mindennapiért.

De nem! Figyeljünk oda! Jöjj Úr Jézus!

Jöjj, légy vendégem! Farizeusi akadékoskodásomban azt mondom, mit is várok én?

Hát inkább nekem kell az Ő vendégének lennem!

Nem nagyképűség, sőt botránkoztató, hogy vendégül akarom látni a Teremtőt, a Megváltót, a Megszentelőt?

Van ideje annak, hogy Ő lát vendégül az Úrvacsorában, de a várakozás legmélyebben gyökeredző cselekedete az asztalterítés.

Nincsen ádvent megterített asztal nélkül!

Jézust Bethániában megkeni egy bűneitől szabadult asszony.

Júdás elkezd morogni: Mire való a drága kenet ilyen pazarlása? S jön a szociális program hálóstól.

Azóta is így van. Az erszényt meglopó júdások mindig szociálisnak nevezik magukat és érzékenyítenek.

Nem! A kegyelem elkényeztettségként, Márta igyekezetéből okulva nem gondolok arra, hogy most én terítsek asztalt az érkező Úrnak.

Ne akarjak Jézuson spórolni. Terítsek asztalt, mossam meg a lábát, akár a saját könnyeimmel.

Ne úgy, mint az ádventes Simon farizeus! Aki bár behívta az érkezőt, de az alapvetőket sem adta meg.

Mert, akit nagyon szeretek, annak asztalt teríték.

Ebben a szeretetben nincs protokoll, illemszabály, rangmérleg. Nincsen más, csak terített asztal.

Nem elég a koszorú, kell hozzá vendéglátó asztal!

Ádventi asztallal.

Az igazi vendégvárás nélkülözhetetlen része az asztal.

- Tanuljunk az Megváltó egyházúrtól, aki asztalához hív. A templomban ott van az Úr asztala.

Jézus nem előadásra hív. Még a hegyibeszédnél is, ahol a tanításon volt a hangsúly, megvendégeli az ötezret!

Jézus nem beszédet tart, hanem asztalt terít az Úrvacsorában. A Golgota asztalterítéssel indult!

Igen. Ő is vendégséget tart az oltárnál.

A vendégség azonban akkor igazi, ha kölcsönös.

Vannak közöttünk is olyanok, akik nagyon szeretnek vendégül látni másokat.

A gyülekezet életminőségéről tanúskodik, hogy tagjai, presbiterei, a szolgálattevők hívják-e egy más vendégségbe!

Vizsgáljuk is át a naptárunkat! Egy járvány mentes esztendőben mennyire volt jellemző

Programjaink között a vendéglátás?

Ha biztos akarok lenni abban, hogy vendégül láttam-e ádventi terített asztalomnál Jézust, akkor könnyű

ellenőrizni. Mindig a legkisebb, legjelentéktelenebb testvérekkel kell kezdeni. Íme a teszt: Mt 25, 35:

Mert éheztem, és ennem adtatok; szomjúhoztam, és innom adtatok; jövevény voltam, és befogadtatok engem;...
eggyel a legkisebbek közül!

Hogyan várom? Úgy, hogy áldhasson.

Jövel Jézus, légy vendégünk: Áldj meg minket és áldd meg, amit adtál nekünk...

Úgy várom, hogy: áldhasson.

A számítógépes programok, mielőtt elkezdenek munkálkodni a gépünkön, fölteszik a kérdést: Engedélyezed? A program hozzáférést kér a géped adatbázisához.

Hogyan várom Jézust?

Megadom-e neki a hozzáférést a gondolataimhoz, a lelkemhez, titkaimhoz,

egyszóval a lelki-testi „adatbázisomhoz”?

Megadom-e programjának, az evangéliumnak a hozzáférést a szívemhez, a lelkemhez, a kezemhez, a lábamhoz, a pénztálcámhoz, a naptáramhoz?

Hogy elvégezze az Érkező Megváltó a töredezettség mentesítést megtört reménységemen, összetört jellememen, széteső életemen, lefagyott munkakedvemen.

Kedves Testvérek! Változzék át asztalotok ádventi asztallá. S mikor elmondjátok mellette a Jövel Jézust, fogadjátok teljes nyitottsággal, ádventi reménységgel az asztalfőre ülőt Mert ott lesz! Ámen

Imádkozzunk!

Köszönjük Drága érkező Megváltónk apostolod szavait. Nagy segítség ádventi várakozásunkban az engedelmességre való tisztulás, a vendéglátásra alkalmassá tevő elmélkedés.

Köszönjük ádvent szimbólumaként nemcsak a koszorút, nemcsak a gyertyákat, hanem az asztalt. Add, hogy vendégvárásunk teljes legyen. Segíts megszabadulni a személytelen ünnepektől, népszokásoktól.

Vedd át érkezéssel az asztalfőn a helyet.

Adj engedelmességet, hogy átadjuk, ne titkoljuk életünket, mélyen sötétlő reménytelenségünket.

Megadjuk a hozzáférést. Vedd kezébe gondolatainkat, akaratunkat és sorsunkat. Ámen